

Așa vei ști că l-ai întâlnit pe
EL!

Alina Ilioi

Sentimente ascunse

Este primăvara anului 2008. O primăvară rece, în care florile copacilor înfloriți arată ca niște mici ghirlande decorative, agățate de către copiii zglobii. Vântul bate ușor, aducându-mi spre nări o mireasmă de proștețime. Stau pe terasa unui restaurant dintr-un orașel mic din Elveția și notez ceva pe o foiță în timp ce mă joc între degete cu o șuviță de păr. Aerul rece al munților Alpi mă face să tremur și să-mi frec din când în când mâinile pentru a mă încălzi, dar nu mă interesează. Am uitat cu totul de ceea ce se întâmplă în jurul meu, și mi-am scos pixul și jurnalul. Cu litere mici, de-o șchioapă, scriam:

„E mai greu atunci când ești conștientă de lucrurile și persoanele care te înconjoară. Ar fi mai ușor să te minți singură. Să te prefaci că totul e bine și că nu s-a întâmplat nimic. Așa cum face mai tot omul din ziua de astăzi. Darasta nu ar însemna să-mi înăbuș caracterul, să-mi ascund sentimentele și să mă ascund de mine însămi? Oare ce ar fi mai greu: să mă mint că totul e bine și să trăiască tot timpul cu sentimentul că nu sunt împlinită, sau să fac față adevărului de una singură? Chiar cu prețul nefericirii...”

Se aud pași pe marmura rece. Tresar ușor. Recunosc sunetul pașilor lui. Mari și repezi, cu o notă de masculinitate în ei. Așa, ca

și el. O mână rece ca gheața se așează peste mijlocul meu și o voce șoptită, caldă, îmi susură la ureche:

--- Ana, e frig afară. Vino, să intrăm înapoi în sală. Oamenii întreabă de tine și eu nu le pot face față de unul singur. Nu fără tine.

Îmi strâng mai bine șalul în jurul umerilor dezgoliți, respir adânc aerul răcoros al serii și pășesc cu privirea fixată pe un punct îndepărtat, printre rândurile de oameni. Toți încep să șușotească la reparația mea și să mă privească cu ochi curioși. Cu sânge rece, zâmbesc ușor și mă îndrept spre Diana, o fată blondă, focoasă, care e înconjurată de un grup de bărbați.

--- Oh, Ana! Ce bine că ai revenit. Vino să-ți prezint pe cineva!

Diana mă trase spre ea și începu să-mi înșire mai multe nume cât și ocupația celor din fața mea. Absentă, am întins mâna, am zâmbit, dar nu am reținut nici un nume și nici măcar o față. Nici măcar pe cea a domnului înalt din fața mea, cu privirea rigidă și superioritate în mișcări. Totul a trecut pe lângă mine, ca și cum nici nu aș fi prezentă acolo. M-am scuzat invocând motive de sănătate și m-am retras din nou. De această dată în colțul cel mai întunecat al încăperii. Acum înțeleg ce înseamnă ca într-o mulțime de oameni să te simți singură. Privesc spre ei. Sunt îmbrăcați frumos, elegant, au coafuri extravagante, exagerate, dorind să iasă în evidență cu orice preț. Cei mai mulți

dintreafîșează o bună dispoziție falsă, rîd cu poftă și fac glume nenumărate. Simt că asist la un spectacol monden la care nu am plătit intrarea. Sau poate că am plătit-o, prin simpla mea prezență aici, și eu nu știu. Par mulțumiți de ei. Par împliniți de viața pe care o au.

Dar, oare câți sunt cu adevărat fericiți? Oare să fie roșcata aceea, în rochie roșie cu decolteu adânc, care se agață ostentativ de bărbatul bine făcut de lângă ea? Sau poate că tânărul acela cu o pereche de ochelari demodați și mari, care o mângâie ușor pe pistruiata care-l însoțește, crezând că nu-l vede nimeni. Sau poate că...nici măcar unul nu e fericit. Poate că și ei, ca și mine de altfel, se amăgesc cu puținul pe care-l primesc. Doresc cu atâta ardoare fericirea, încât ar accepta și trista umbră a acesteia. Dar cum ai putea fi fericit când tânjești să atingi absolutul? Cum ai putea găsi acea fericire neprefăcută, când tot ceea ce faci este prefăcătorie? Zâmbete prefăcute, vieți false și vorbe dulci.

Pe terasă, în lumina felinarelor, zăresc o umbră. Mă apropiu pe vârfuri și mă opresc în spatele lui. O voce calmă, puternică și cu vibrație sparge tăcerea:

Știi, se spune că și noi vom străluci cândva precum stelele...
Câteva minute de liniște, după care mă întrebă brusc: crezi în Dumnezeu?

Toate acestea le spuse cât se poate de profund și cu privirea îndreptată spre cer. Cu vocea găuită de emoție, șoptesc abia auzibil:

-Cred...că da. Rostesc repede, dintr-o suflare, presupunerea mea.

-Nu ești sigură? Știi, ai ceva al tău care mă determină să te percep o persoană nefericită, care se simte mizerabil. Presupun că e greu să supraviețuiești cu un gol în inimă, nu? Să fii mai superficială decât ți-ai putea dori...și chiar crezi că poți minți lumea cu zâmbetul acela fals de pe buzele tale, când ochii tăi spun atât de multe lucruri?

Contrariată, am tras adânc aer în piept și m-am pregătit să ripostez. Dar un clinchet de pahare mă întrerupe. Uimită, mă întorc spre locul de unde vine sunetul și-l zăresc pe Dan cu un pahar de șampanie în mână și cu un zâmbet larg pe față. Cu ochii strălucind, întinde mâna spre mine. Derutată, plec de pe terasă și pășesc încet înspre el, în încăperea care a devenit brusc prea mică și fără aer. Simt că mă sufoc. Acesta să fie momentul de care mi-a fost atât de frică? Acum, aici? De față cu toți oamenii aceștia necunoscuți?

-- Ana, cu toții știm cât de mult te iubesc. Și tu știi aceasta, și cât de bine ne potrivim, cât de mult ne asemănăm. Aștept clipa aceasta de mult timp și am presimțit că acum ar fi momentul potrivit. Acel moment în care tu să spui: „Da”.

Ne potrivim? Dar oh, noi doi suntem atât de diferiți. Nu ne asemănăm nici măcar într-o privință! Nici într-una! Nici măcar nu mă cunoaște cu adevărat, nu știe ce am ascuns în inimă, cine sunt eu și prin ce am trecut. Murmur de voci în sală și exclamații îmi fac simțită prezența. Camera a început să se învârtă cu mine și capul să-mi vâjâie. Tot ce-mi mai amintesc este că îmi doream să fug. Cât de departe se poate. Departe de privirile curioase și de oamenii necunoscuți. Departe de acea sală mică și fără aer.

*

Soarele îmi mângâie obrazul. Deschid ochii și privesc în jur. Mă aflu într-o cameră albastră, iar pe tavanul alb sunt desenate stelele și luna. Pe scaun stau aruncate neglijent câteva rochii. Pe masa din lemneste un parfum și un ruj deschis, de un roșu aprins. Capacul este rostogolit aproape de colțul mesei, gata să cadă. Prin fereastră pătrunde un aer răcoros de primăvară, iar în depărtare, cântă câteva păsărele. Deodată, se deschide ușa și intră Diana. Părul blond îi stă prins dezordonat într-un coc. Nu are pe ea decât o cămașă de noapte din dantelă de culoarea piersicii și în mână duce o ceașcă de cafea aburindă. Ea e prietena mea cea mai bună. Ființa cu care împart totul. Tristețile, bucuriile, necazurile și petrecerile. Îmi face bine să o văd și îi zâmbesc din colțul gurii. Diana mă privește galeș și se așează pe pat lângă mine.

-Ne-ai speriat pe toți aseară, domnișoară! Spune Diana cu o voce afectată.

- Dar... dar... ce s-a întâmplat? Întreb eu derutată.

-Ai leșinat chiar înainte să răspunzi. Ah, să fi văzut fețele lor! Ha, ha, spuse ea printre hohote de râs. Ai făcut o adevărată scenă. Dar acum, spune-mi, de ce ai reacționat așa? Dan e un băiat atât de bun! mai adăugă, apropiindu-se mai tare de mine.

Evenimentele se perindă prin fața ochilor mei. Acum înțeleg. Acum știu de ce mă doare tot corpul. Știu de ce fiecare os și fiecare mădular din trupul meu urlă de durere. Suferința interioară era atât de mare, încât s-a revărsat asupra trupului. Psihicul meu nu a mai putut îndura o povară atât de imensă. Atât de tare mă doare, încât aș revărsa suferința asupra fiecărui lucru care e în stare să o suporte. Acum știu. De ce mie? De ce acum? Cum îi voi spune lui? Sau, îi voi spune oare? Dar bărbatul de pe terasă! Cine era?!

--- Diana, când am leșinat eu, era cineva pe terasă? Am întrebat tremurând.

--- Nu, nu era nimeni. Dar am găsit asta, spune ea scoțând la iveală un fular bărbătesc de mătase, pe care-l ținea între degetele ei lungi și albe.

I l-am smuls din mână și l-am dus repede la nas. Un miros plăcut, cald, amestecat cu iasomie îmi invadă simțurile. Era mirosul lui. Mirosul necunoscutului. Mirosul care îmi amintea de... Unde să fi plecat? El, care a fost atât de direct și m-a intrigat la limită, unde ar fi putut să dispară?

--- Ana, Ana! Flutură Diana mâna prin fața mea. Revino-ți! Nu uita că imediat sosește Dan și are nevoie de un răspuns, pe care nici mie măcar nu mi l-ai dat. Mie, prietena ta cea mai bună! Ce e cu tine?

Da, da, Dan! Cum am putut uita de el? Oare ce-am să-i spun? Cum, cum... ce voi face? Oh, Dumnezeule, ce să fac?! Am sărit din pat cu viteza luminii și am început să alerg derutată prin cameră, cu mâinile ridicate în sus.

--- Oh, Diana, nu știi... eu... Simt că nu mai pot respira. Eu... mă tem. Nu știi. Inima mea a suferit atât de mult încât mă tem s-o mai deschid. Sunt atât de scârbită de tot ce mă înconjoară, încât cu greu îmi pot ascunde disprețul. Aș vrea ca uneori să pot sta singură pe o plajă pustie, să inspir aerul curat, să ridic mâinile spre cer și să strig: „Sunt liberă!”. Să știi că acolo doar eu mă pot răni, doar eu îmi pot face rău. Că eu sunt singura persoană de care depinde fericirea sau nefericirea mea. În toți acești ani, am văzut și am simțit atât de multe, încât uneori mă opresc și mă întreb: „Asta să fie

cu adevărat lumea în care trebuie să trăim?”. De câte ori văd pe cineva fericit, nu mă pot opri ca să nu mă întreb dacă e reală acea fericire și cum oare se va sfârși. Pentru că, da, toate lucrurile bune au un sfârșit. Mai greu cu cele rele. Ba, mai mult de atât, cum să pot eu să-mi las viața, inima, sufletul, în mâna unui om? În mod special, a unui om care nu mă cunoaște? Dacă în următoarea clipă va strânge mâna și va strivi tot ce i-am oferit? Cu ce-aș mai rămâne eu? Spune-mi tu, cu ce?!

În grabă și parcă împinsă de la spate de ceva nevăzut, mi-am tras pe mine rochia neagră din seara precedentă, mi-am prins părul într-o coadă și mi-am scos un pantof de sub pat. Am luat șalul în fugă, am privit rapid spre Diana și am șoptit:

--- Nu spune nici un cuvânt. Sunt...pierdută. Te rog, explică-i tu ceva lui Dan, am mai adăugat eu cu o voce tremurândă și o privire rugătoare.

Afară pornise ploaia. Picuri mari și grei curgeau din cer, pe pământul cald. Lacrimile care îmi țâșneau din ochi s-au amestecat cu ploaia. Mi-am strâns mai bine rochia lipită de trup și am început să merg derutată, în neștire. Oamenii prinși în mijlocul furtunii alergau pe stradă ca să-și caute un adăpost. Numai eu mergeam, fără oprire, prin picăturile dese și vântul puternic. Nu mă interesa starea vremii, pentru că nici măcar nu

se compara cu ceea ce era în sufletul meu! Într-un final am ajuns lângă cimitir. Am pășit înăuntru, printre crucile sumbre și reci de piatră, și m-am oprit în dreptul uneia care era mai nouă. „Eduard”, am zis eu răgușit. Acesta era numele scris pe cruce. Acesta era numele care noapte de noapte îmi tulbură somnul și viața. Numele care m-a dus în rai, printre îngeri, iar mai apoi, m-a lăsat să cad în iad, cu o lovitură puternică și bruscă, alături de demoni. Numele care mi-a luat totul. Iar după ce a luat totul, a plecat. Pur și simplu. A închis ochii, inima a încetat să mai bată și... a plecat. Fără nici o explicație. Fără nici un ultim cuvânt. Nu a fost conștient că nu a plecat doar el, ci că, odată cu el, m-a luat și pe mine. Nu fizic, ci psihic și sufletește.

Un hohot de plâns îmi zguduie trupul ud și cad în genunchi pe mormântul lui. A trecut un an. Mâinile mi se afundă în pământ și parcă mi-aș dori să devin una cu el. Să mă evapor acolo, să dispar pentru totdeauna. Ridic ochii spre cer și înalț o rugăciune mută. Poate, acolo sus, mă aude cineva. Sau poate că nu. Mă simt părăsită, abandonată de Dumnezeu și de întreg cerul. De ce trebuie să avem parte de fericiri enorme, ca în momentul următor să ni se ia de lângă noi? Ca mai apoi să avem după ce regreta? Ca mai apoi să putem simți lipsa a ceea ce ni s-a dat și mai apoi ni s-a luat? De ce?

Ploaia s-a oprit; la fel și lacrimile mele. Și poate chiar inima a încetat să mai bată. Nu știu, pentru că zac întinsă în noroiul rece, una cu pământul, incapabilă să schițez un gest. Amorțită, mă ridic cu greutate de pe mormântul care mi-a ținut de urât de atâtea ori și mă îndrept spre cea mai apropiată stație de autobuz. Nu-mi mai pasă că arăt dezordonată, că sunt murdară și că toată lumea întoarce capul după mine. Tot trupul îmi este cuprins de frisoane. Fruntea îmi arde, iar ochii îmi sclipesc de febră. Cu ultimile puteri ajung în fața ușii, sun și cad ținându-mă de clanță. Oare durerea fizică să fie cea care mă doboară sau suferința lăuntrică? Cea trupească, sau cea sufletească? Simt că un abis negru se apropie de mine. Abisul deznădejdiei. Al renunțării. Și mi-e frică să nu mă înghită și să mă pierd pentru totdeauna. Ușa se deschide. Printre ochii întredeschiși, zăresc lumină și o siluetă. Apoi... se face întuneric. Total. În mână țin încleștat un fular din mătase. Fularul străinului de pe terasă. Fularul care-mi aduce aminte de mirosul atât de familiar al lui Eduard.

Am stat o lună la pat. Pneumonie. Sau poate... durere sufletească prea mare. Nu-mi mai amintesc cine a venit la mine în vizită și cine nu. Oricum, știu sigur că Diana sau Dan nu au venit deloc. Ca prin vis, din când în când, îmi amintesc cu plăcere de un miros plăcut de iasomie. Această lună de convalescență a fost ca o

vacanță. O vacanță în care am luptat cu moartea. Cu deznădejdea. Și cea a sufletului, și cea a trupului. Am slăbit enorm, iar tenul meu alb, acum e și mai alb. Cearcăne vineții îmi fac ochii să pară mult mai mari și îi scot în evidență. Sunt o luptătoare, o războinică. Încetul cu încetul încep să-mi revin. Poate că aveam nevoie de aceasta. Poate că aveam nevoie să vină cineva și să-mi clatine lumea perfectă în care credeam că trăiesc. Să-mi năruiască visele, planurile, dorințele și să mă lase goală. Toată viața mea am așteptat bărbatul perfect. Toată viața am așteptat să vină cineva și să-mi confirme visele. Acum, după ce am aflat că există și dragoste adevărată, că există ceva mai mult decât o iubire mediocră, aceasta mi-a fost luată. A fost tăiată din rădăcini. Dar totuși... am un sentiment de speranță. Sentimentul că undeva, departe sau aproape, există o persoană care va fi, din nou, totul pentru mine. O persoană care va intra în viața mea și-mi va cutremura lumea, inima și sentimentele. Care mă va vindeca și îmi va mângâia cicatricile. Ce altceva aș putea cere mai mult, decât iubire și vindecare? Decât o nouă șansă? Ajunge să știu că nu trăiesc în zadar, că o parte din dorințele mele se vor împlini.

Când am putut să mă ridic din pat, am căutat fularul. Era pus bine într-un sertar, în care probabil Diana l-a înghesuit. Vremea începea să se încălzească. Vara era în prag. Slăbită de puteri, în fiecare după-amiază stăteam pe terasă, într-un scaun vechi, cu o pătură pe mine. Îmi plăcea să privesc ore în șir

trecătorii. Să văd oamenii cum plecau fiecare în treaba lor, cu durerile lor și cum mergeau cu umerii aplecați de parcă purtau o povară grea. Din când în când mai observam câte doi îndrăgostiți, în colțul străzii, care se certau ca doi copii, iar mai apoi, spre împăcare, se sărutau pasional. Atunci, zâmbeam ironic. Oh, dragii de ei... dacă ar ști ce amară e viața ce le stă înaintea. Dacă ar ști că lumea nu e doar zahăr și miere. Da, sunt tânără, ba chiar copil în viziunea altora. Dar simt că anii vieții au apăsător peste mine cu o greutate pe care uneori nu am putut-o duce, deși m-am târât și m-am străduit să rămân în picioare. Sunt tânără, dar am un suflet de om bătrân.

Au trecut două luni de când nu am mai ieșit în societate. Singurele persoane cu care am conversat au fost cele care veneau în vizită ori mi-au dat vreun telefon. Și Diana a sunat o singură dată ca să verifice dacă mi-am revenit, dar ceva mi-a părut ciudat. Vocea ei era nesigură și îmi părea retrasă, de parcă știa ceva și nu ar fi vrut să-mi spună, sau de parcă s-ar fi întâmplat ceva și eu încă nu am aflat. Dar cine sunt eu să judec? Poate că avea motivele ei, motive întemeiate. Poate că a avut nevoie de mine și eu nu am fost acolo pentru ea. Și eu știu cât de dureroasă este absența unui prieten adevărat, pentru că am simțit-o pe propria piele, de atâtea ori. Totuși, a venit în vizită la mine o prietenă comună. Se uita, și ea, atât de ciudat la mine! Pe toată perioada vizitei, se tot muta de pe un picior pe altul, ca într-un final să

plece cu o grabă exagerată. Dar acesta nu este pentru mine un motiv să cad pe gânduri, nu?

Uneori aş vrea atât de mult să pot citi minţile oamenilor! Să văd ce şi cum gândesc, şi să ştiu dacă zâmbetul acela larg de pe faţă este prefăcut sau nu. Ar fi interesant, nu-i așa? În orice caz, trebuie să mizez pe putere pentru că meseria mea, cea de director al unei firme prestigioase de cosmetice nu-mi permite să fiu slabă.

S-a mai încălzit afară. Acum stau pe terasă cu un pulover gros pe mine, din lână de culoare albastră. În picioare am ciorapi tricotaţi în mai multe culori, iar în mâinile mele se află o ceaşcă de ceai fierbinte cu lămâie, îndulcit cu miere de albine, din care ies aburi care se înalţă către cer. Aceasta este o zi în care pot zâmbi din nou. Soarele îmi mângâie faţa, şi părul străluceşte în lumina lui. Inspir adânc mirosul proaspăt de flori de câmp şi privesc în zare. Pe aleea pietruită, se apropie doi oameni. Nu le pot distinge decât siluetele, dar, pe măsură ce se apropie, pot zări părul blond şi creţ, inconfundabil, şi spatele marecare mi-a atras atenţia de multe ori şi îmi era atât de cunoscut. Erau Diana şi Dan. Inima începe să-mi bată mai repede, corpul să-mi tremure şi să transpire. Grăbită, mi-am îndepărtat şuviţele de păr de pe faţă şi m-am aranjat puţin. Acum, când îl văd pe Dan, realizez cât de mult mi-a lipsit! Cât de mult mi-a lipsit să-mi aşez capul greu pe umerii lui laţi, cât de mult mi-au lipsit ochii lui negri, cât de mult mi-a lipsit zâmbetul lui, senzaţia de protecţie pe care mereu mi-o

oferea! Și Diana... ce dor mi-a fost de tenul ei alb perfect! De surâsul ei cristalin și de latura ei jucăușă! Cât de dor mi-a fost să facem nebunii împreună și apoi să râdem până nu mai avem suflare. Mă grăbesc să-i întâmpin și spun cu o voce foarte fericită:

--- Cărui fapt datorez această vizită plăcută? Dar veniți, luați loc, nu stați în picioare!

S-au uitat unul la altul cu subînțeleș și au zâmbit stânjeniți. M-au sărutat ușor pe obraz, cu o oarecare răceală și apoi s-au așezat. Mâinile lui Dan tremură în timp ce îmi atinge mijlocul din greșeală. Oare ce s-a întâmplat? Par atât de... distanți, de reci și de străini. Preț de un minut a domnit o tăcere adâncă, apoi Dan și-a dres vocea lui puternică și m-a întrebat blând, spărgând tăcerea:

- Ana, te simți mai bine?

Acum, când îi aud vocea, îmiaduc aminte că îi eram datoare cu un răspuns. Un răspuns pe care nu l-a mai primit niciodată, din cauza zbuciumului meu sufletesc. Îmi mai amintesc și cât de mult m-a sprijinit și m-a ajutat să-mi revin după moartea lui Eduard. Abia acum am realizatcât de mult înseamnă acest bărbat pentru mine și că nu știu ce m-aș face fără ajutorul și iubirea lui.

--- Da, Dan, dragule. Mă simt mult mai bine. Mulțumesc.

Totuși nu pot înțelege unde ați dispărut atâta timp. Mi-a fost

enorm de dor de voi și parcă ați complotat împreună pentru a nu mă mai vedea.

--- Noi, Ana...

--- Lasă asta. Nu mai contează acum, a trecut. Spune-mi mai bine ceva noutăți. Am trăit cam izolată în ultimul timp, după cum bine știți.

--- Păi...

--- Știu! Diana, abia aștept să-mi revin în totalitate și să mergem toți trei pe lac. Îți mai amintești cât de mult ne-am distrat împreună și cum ne jucam ca niște copii? Și cum adunam flori de pe câmp, ca mai apoi să le aruncăm în aer și să dansăm sub ploaia lor! Și tu Dan, cât de grijuliu erai ca nu cumva să mă lovesc. Și... am mai adăugat eu dintr-o suflare și cu entuziasm.

--- Ana! Ascultă-mă puțin...

--- Nu mă întrerupe din euforie, scumpa mea. Doar știi cât de mult îmi place mie să visez și să-mi aduc aminte de momentele frumoase. Îmi fac planuri pentru noi trei, pentru viitor, pentru ce va fi.

--- Ana... adăugă Dan cu ezitare în glas.